

Arrest

nr. 347 288 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over de Egyptische nationaliteit te beschikken, dient op 28 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 3 april 2026 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 30 april 2026 wordt verzoeker door middel van videoconferentie gehoord door het CGVS.

1.4. Op 12 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en bent moslim. U bent geboren op 27 juli 1991 in Mashala in het gouvernement Gharbiya. U haalde hier een diploma als timmerman en werkte er als schilder. In 2019 werd u bij een betoging tegen de levensduurte en voor het aftreden van de president opgepakt en vier dagen vastgehouden op het politiecommissariaat.

Rond 2020 reisde u naar Frankrijk, waar u ongeveer twee jaar op illegale wijze verbleef. U ging vervolgens naar Spanje, waar u vier jaar verbleef. In oktober 2025 verkreeg u verblijfsrecht in Spanje op voorwaarde dat u een cursus volgde. U keerde vervolgens op 25 november 2025 terug naar Egypte om te trouwen, wat u deed op 15 december 2025.

Sinds 2023 was er tussen uw vader en uw oom een geschil over een erfeniskwestie, waarbij uw oom uw vader ervan beschuldigde het geld niet eerlijk te hebben verdeeld. Op 20 december 2025 kwam uw oom naar uw ouderlijk huis en begon uw vader uit te schelden en te slaan. U zag dit gebeuren en kon zich niet inhouden en sloeg uw oom tot er mensen uit de buurt tussenkwamen. Dezelfde dag ging uw oom naar een dokter om zijn verwondingen vast te stellen en diende hij klacht in bij de politie.

De dagen erop kwamen telkens agenten bij u thuis langs om uw verklaring op te tekenen, maar uw familieleden zeiden telkens dat u niet aanwezig was, zodat u niet gearresteerd zou worden. Uw oom weigerde pogingen tot verzoening waardoor het tot een rechtszaak kwam.

Alvorens deze plaatsvond verliet u Egypte op 28 maart 2026 en wilde u naar Spanje terugkeren met een overstap in België. Bij aankomst op de luchthaven in België werd u meegedeeld dat uw verblijfsrecht in Spanje was ingetrokken. U diende daarom op 28 maart 2026 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 maart 2026 werd u voor de slagen die u aan uw oom toebracht in Egypte veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf en een boete van 1000 Egyptische pond. Daarnaast moet u ook de gerechtskosten vergoeden.

U vreest bij een terugkeer naar Egypte naar de gevangenis te moeten. Daarnaast vreest u dat de arrestatie uit 2019 gaat gekoppeld worden aan de veroordeling omwille van de slagen aan uw oom.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: het vonnis, de klacht van uw oom, het medisch verslag van uw oom en uw aanhoudingsbevel.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers vreemd aan internationale bescherming. Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u in Egypte werd veroordeeld voor het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw oom. U legt hier ook enkele bewijsstukken van neer. Het is echter het prerogatief van een soevereine staat dat zij op haar grondgebied bepaalde wetten uitvaardigt om misdaden zoals het in elkaar slaan van een familielid te kunnen bestraffen, dat zij personen die dergelijke daden stellen gerechtelijk kan vervolgen en dat deze straffen vervolgens ook uitgevoerd kunnen worden. Dat u voor deze daden, waarvan u toegeeft ze gesteld te hebben (CGVS, p. 8), veroordeeld werd, valt dan ook geenszins binnen de definitie van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Bovendien was u bij uw vertrek uit Egypte op de hoogte dat uw oom een zaak tegen u was gestart, aangezien u meermaals werd gevraagd om een verklaring bij de politie af te

leggen, wat u telkens ontliiep (CGVS, p. 8-9). Door Egypte te verlaten besloot aldus bewust om de rechtsgang te ontlopen in plaats van u tegen deze aanklacht te (laten) verdedigen. De opgelegde strafmaat, een gevangenisstraf van twee jaar en een boete van 1000 Egyptische pond (CGVS, p. 5) is bovendien niet onredelijk zwaar voor de gestelde feiten.

Waar u nog stelt dat u vreest dat uw arrestatie uit 2019 verbonden zal worden aan uw huidige veroordeling, blijkt nergens uit dat dit het geval zou zijn. U geeft namelijk aan dat er in uw veroordeling geen sprake is van een verwijzing naar deze arrestatie of uw deelname aan de betoging (CGVS, p. 9). Aangezien u al veroordeeld bent, is er dan ook geen manier meer waarop deze eerdere feiten nog als verzwarend element zouden kunnen ingeroepen worden. De Egyptische autoriteiten hebben u in het verleden bovendien nooit vervolgd of andere acties ondernomen omwille van uw deelname aan deze betoging (CGVS, p. 6). U geeft ook zelf aan dat de problemen met uw oom en de arrestatie bij de betoging geen enkel verband met elkaar hebben (CGVS, p. 6). Verder dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview met Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van deze arrestatie, hoewel u expliciet gevraagd werd of u ooit werd gearresteerd (Vragenlijst CGVS, punt 1). Hiernaar gevraagd stelt u dat u op dat moment dacht dat het een vergeten zaak was, maar dat u nadien met mensen in Egypte sprak die zeiden dat in Egypte dergelijke zaken samengevoegd worden (CGVS, p. 9). Zoals reeds gesteld moet u echter zelf toegeven dat er helemaal geen samenvoeging van deze feiten blijkt uit het neergelegde vonnis. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat het geenszins geloofwaardig is dat u zeven jaar na de feiten nog problemen zou kennen omwille van uw deelname aan deze betoging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20241007.pdf) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende “historische” terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het Egyptische vasteland, zoals Gama’a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitoune, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooien. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggevallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd Noord-Sinaï geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale milities, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er in Egypte actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het gevecht met uw oom en uw veroordeling worden in deze beslissing namelijk niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

2.2. De raadvrouw van verzoeker wijst erop dat verzoeker wegens logistieke problemen niet vanuit het gesloten centrum kon worden overgebracht en verzoekt om de zaak uit te stellen.

De Raad wijst erop dat de procedure voor de Raad, met toepassing van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, een schriftelijke procedure betreft en dat geen enkele wettelijke bepaling vereist dat verzoeker zelf in persoon ter terechtzitting aanwezig zou zijn. De Raad wijst erop dat het verzoekschrift een uiteenzetting bevat van de redenen waarom de bestreden beslissing volgens verzoeker niet kan standhouden. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker ter terechtzitting wordt vertegenwoordigd door zijn raadvrouw, die zijn belangen kan behartigen en het standpunt zoals uiteengezet in het verzoekschrift nader kan toelichten. Er wordt tevens vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe stukken heeft neergelegd, ook niet ter terechtzitting, en dat zijn raadvrouw evenmin melding maakt van bijkomende elementen die verzoeker persoonlijk nog zou kunnen toelichten. De raadvrouw van verzoeker concretiseert niet waarom de aanwezigheid van verzoeker ter zitting absoluut aangewezen zou zijn, noch welke gegevens verzoeker ter terechtzitting nog had willen aanbrengen of verduidelijken die niet reeds in het verzoekschrift zijn vervat en die van invloed kunnen zijn op de uitkomst van de zaak. De Raad acht geen verdere verduidelijking van verzoeker nodig om een gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn beschermingsnood, mede gelet op het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad.

Het verzoek tot uitstel wordt dan ook niet ingewilligd.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/8 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Na een theoretische uiteenzetting omtrent voormelde bepalingen en beginselen, waarbij verzoeker o.a. verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), voert verzoeker aan dat het CGVS het psychiatrisch verslag van dr. M. van 30 april 2026 ten onrechte terzijde heeft geschoven. Volgens verzoeker objectificeert dit verslag een posttraumatische stressstoornis als gevolg van de mishandelingen die hij in 2019 tijdens zijn detentie in Egypte zou hebben ondergaan. Hij stelt dat deze psychische kwetsbaarheid een verklaring biedt voor zijn gedrag en voor zijn moeilijkheden om zijn trauma onmiddellijk op een gestructureerde wijze te verwoorden. Bovendien verwerpt het CGVS de bewijskracht van het document met het argument dat het louter gebaseerd zou zijn op de verklaringen van de verzoeker,

terwijl dit in strijd is met de beginselen vooropgesteld door de UNHCR in het rapport *Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems*. Verzoeker betoogt dat het het CGVS, bij gebreke aan een onafhankelijk medisch deskundigenonderzoek, niet toekomt om de diagnose van een psychiater louter op basis van een eigen appreciatie terzijde te schuiven en dat de neerlegging van het medisch attest leidt tot een omkering van de bewijslast.

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij in 2019 reeds slachtoffer werd van willekeurige arrestatie, vernederingen en fysiek geweld door de Egyptische ordediensten. Hij stelt verder dat deze eerdere arrestatie uit 2019 niet als een geïsoleerd of vergeten incident kan worden beschouwd, maar dat zijn politiek antecedent bij terugkeer opnieuw zal worden geactiveerd, zeker nu hij werd veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf. Volgens verzoeker zal zijn strafrechtelijke detentie ertoe leiden dat de Egyptische veiligheidsdiensten zijn verleden opnieuw onderzoeken, waardoor hij het risico loopt te worden behandeld als politiek opposant en te worden blootgesteld aan foltering, gedwongen verdwijning of zogenaamde “tadweer”-praktijken.

Verzoeker verwijt het CGVS het risico op detentie terzijde te schuiven door stereotiep te stellen dat het bestraffen van een misdrijf tot het prerogatief van een soevereine staat behoort, zonder de concrete detentieomstandigheden in Egypte te onderzoeken. Volgens verzoeker blijkt uit internationale rapporten dat het Egyptische gevangenisstelsel wordt gekenmerkt door overbevolking, foltering, en gebrekkige toegang tot zorg. Gelet op zijn PTSS zou een opsluiting in dergelijke omstandigheden hem met absolute zekerheid blootstellen aan een onomkeerbare psychologische en fysieke aftakeling.

Verzoeker voert daarnaast aan dat hij bij terugkeer ook gevaar loopt wegens het erfenisconflict met zijn oom. Hij stelt dat de Egyptische autoriteiten hem wel strafrechtelijk vervolgen, maar geen effectieve bescherming bieden tegen familiale bloedwraak. Volgens hem worden dergelijke rurale of familiale conflicten in Egypte vaak buiten het formele rechtssysteem beslecht via traditionele raden, die dwingende sancties opleggen variërend van een geldboete tot zware fysieke represailles.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde de erkenning als vluchteling, minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ondergeschikt vraagt hij de vernietiging van de bestreden beslissing wegens onvoldoende onderzoek, met name naar zijn medische kwetsbaarheid, zijn eerdere detentie, de gevolgen van zijn veroordeling en de detentieomstandigheden in Egypte.

3.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een psychiatrisch verslag van 30 april 2026 toe.

4. Juridisch kader

4.1. Bevoegdheid van de Raad

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:

“Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Het thans door verzoeker bij zijn verzoekschrift toegevoegd psychiatrisch verslag van 30 april 2026 doet geen afbreuk aan de gedane beoordeling. De Raad stelt vast dat dit verslag werd opgesteld naar aanleiding van eenmalige consultatie op 29 april 2026, die ongeveer één uur duurde. In het verslag wordt vermeld dat verzoeker goed georiënteerd, kalm en hartelijk overkwam, maar tekenen van nervositeit vertoonde wanneer hij pijnlijke herinneringen opriep. Verder wordt melding gemaakt van een droevige stemming, piekergedachten, slaapproblemen, vermoeidheid, vermindering van eetlust, gewichtsverlies, toegenomen rookgedrag en pijnlijke herbelevingen in verband met zijn arrestatie in 2019. De arts besluit dat verzoeker een posttraumatische stressstoornis vertoont, voortvloeiend uit zijn arrestatie in 2019 en de beweerde geweldplegingen tijdens zijn detentie, en dat een repatriëring naar Egypte voor hem desastreuze gevolgen zal hebben, waaronder gevangenschap en een familiale en echtelijke breuk.

De Raad moet vaststellen dat nergens in het verslag wordt gesteld dat verzoekers mentale gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin attesteert de arts concreet dat verzoekers mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van zijn beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielpcedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet voldoende concreet uiteengezet dat zijn psychische problematiek zijn verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (AD, stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 2 april 2026). Wanneer verzoeker bij de DVZ werd ondervraagd over zijn gezondheid, maakte hij bovendien nergens melding van mentale of psychische problemen. Integendeel verklaarde hij er dat zijn gezondheid goed was (AD, stuk 7, Verklaring DVZ d.d. 2 april 2026, p. 12, vraag 29). Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud maakte noch verzoeker, noch diens advocaat verder concrete opmerkingen inzake het verloop van het persoonlijk onderhoud (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 30 april 2026 (hierna: NPO), p. 10-11). Uit de verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

5.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eind november 2025, na een verblijf in Frankrijk en Spanje, terugkeerde naar Egypte om er te huwen (NPO, p. 3-5). In december 2025 zou een familiaal geschil met zijn oom over een erfeniskwestie zijn geëscaleerd, waarna verzoeker zijn oom zou hebben geslagen. Verzoeker verklaart dat zijn oom een klacht tegen hem indiende en dat hij op 30 maart 2026 bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 1000 Egyptische pond. Hij vreest bij terugkeer naar Egypte te worden opgesloten en stelt dat zijn eerdere arrestatie uit 2019 opnieuw aan het licht zal komen, waardoor hij behandeld zal worden als een politiek opposant (NPO, p. 5-8).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker tot een gevangenisstraf van twee jaar werd veroordeeld. Zij verwijst in dit verband naar de door verzoeker bijgebrachte documenten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker tijdens dit onderhoud, dat middels videoconferentie plaatsvond, verschillende stukken heeft getoond, die hij omschrijft als het medisch verslag van zijn oom, het proces-verbaal van de politie, het vonnis waarbij hij tot twee jaar gevangenisstraf en een geldboete van 1000 pond werd veroordeeld, en het aanhoudingsbevel van 30 maart 2026. De protection officer heeft verzoeker vervolgens gevraagd deze stukken via zijn advocaat of sociaal assistent over te maken (NPO, p. 7). Uit het administratief dossier blijkt dat deze stukken vervolgens op 4 mei 2026 per mail werden overgemaakt aan de verwerende partij.

De Raad wijst erop dat artikel 48/6, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat stukken die in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, in beginsel vergezeld moeten zijn van een vertaling in één van die talen. Bij gebrek aan een dergelijke vertaling dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud, in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting moet minstens betrekking hebben op de relevante gegevens van de voorgelegde stukken. Bij gebrek aan enige vertaling door verzoeker is de commissaris-generaal niet verplicht om elk voorgelegd stavingsstuk integraal te vertalen. Het volstaat dat de door de commissaris-generaal vastgestelde relevante gegevens van de voorgelegde stukken worden vertaald.

In casu stelt de Raad vast dat de door verzoeker bijgebrachte stukken in het Arabisch zijn opgesteld en dat verzoeker hiervan geen vertaling heeft bijgebracht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt weliswaar dat verzoeker deze stukken kort heeft benoemd (NPO, p. 7). Evenwel blijkt niet dat verzoeker, met behulp van de aanwezige tolk, de relevante gegevens van deze stukken voldoende heeft toegelicht, noch dat de inhoud van deze documenten, minstens wat betreft de relevante gegevens ervan, met behulp van de aanwezige tolk concreet werd nagegaan. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij de relevante gegevens van de voorgelegde stukken heeft vertaald. Zo blijft onduidelijk welke feiten verzoeker volgens de door hem neergelegde stukken precies ten laste werden gelegd, welke juridische kwalificatie daaraan werd gegeven, op welke datum en onder welke omstandigheden de ten laste gelegde feiten werden gepleegd, welke straf precies werd opgelegd, of de veroordeling uitvoerbaar is en welke gevolgen hieraan bij terugkeer naar Egypte concreet verbonden zijn.

Bij gebrek aan een vertaling of een voldoende toelichting van de relevante gegevens van de voorgelegde stukken beschikt de Raad niet over de nodige gegevens om de draagwijdte van deze stukken met kennis van zaken te beoordelen, dan wel na te gaan of verzoekers verklaringen consistent zijn met de inhoud van de door hem bijgebrachte documenten.

5.3. Daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in Egypte daadwerkelijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens slagen en verwondingen aan zijn oom, treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij oordeelt dat de door verzoeker aangevoerde veroordeling betrekking heeft op gemeenrechtelijke feiten die verzoeker niet betwist en die op zich geen *nexus* vertonen met één van de vervolgingsgronden vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat deze vaststelling evenwel niet volstaat om te besluiten dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Ook wanneer, zoals *in casu*, niet blijkt dat verzoekers veroordeling wegens gemeenrechtelijke feiten verband houdt met één van de in het Vluchtelingenverdrag vervatte criteria, ontslaat dit de verwerende partij immers niet van de verplichting om vervolgens, overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, ambtshalve te onderzoeken of verzoeker bij terugkeer, gelet op de voorzienbare tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf, de detentieomstandigheden in Egypte en zijn individuele omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker aanvoert dat hij, gelet op zijn veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van twee jaar, bij terugkeer naar Egypte in de gevangenis zal belanden en in detentie een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het administratief dossier bevat geen actuele en objectieve landeninformatie over de behandeling van personen die een gemeenrechtelijke gevangenisstraf ondergaan, de omstandigheden waarin dergelijke straffen worden uitgevoerd, noch over het risico op mishandeling of foltering tijdens detentie. De landeninformatie waarop de bestreden beslissing steunt, heeft enkel betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Egypte in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en laat niet toe om het door verzoeker aangevoerde risico onder artikel 48/4, § 2, b), van dezelfde wet te beoordelen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift weliswaar naar verschillende internationale rapporten over detentieomstandigheden in Egypte, maar hij voegt deze rapporten niet bij zijn verzoekschrift en vermeldt evenmin concrete weblinks die de Raad toelaten de inhoud ervan te verifiëren.

Bijgevolg beschikt de Raad, in zoverre geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn veroordeling en de voorzienbare tenuitvoerlegging ervan, niet over de nodige gegevens om met kennis van zaken te beoordelen of verzoeker, gelet op zijn veroordeling, de voorzienbare tenuitvoerlegging ervan en de detentieomstandigheden in Egypte, bij terugkeer naar zijn land van herkomst al dan niet een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

5.4. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2,

§ 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 mei 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

K. ALLYNS